

Dünyanın Güneşsiz Kalışı

– ADEM EFİLOĞLU · 14 Eylül 2020

Melikem;

Kimsesiz bir karanlığa doğru yürüyorum ve boğazımda düğümlenen onlarca hıçkırık sarıyor nefesimi. Yıldızların titreyen ışığında, ruhlarımız ayrı diyarların kıvılcımlarında üşüyor. Oturmuş yaşlı gözlerimizle hüznü vakitleri öpüyoruz. Suskun bir akşamın düğmelerini çözüyor yalnızlığımız. Eylülü okşayan ve bazen sitem eden serenatlara kapatıyorum kulaklarımı ama duyuyorum... Aldırmadan geçip gitmek vardı onu da biliyorum ama bir türlü yapamıyorum. Anladım şirazesini şaşmış duygularıyla Âdem'in kovulduğu Cennetten Havva'yı arıyorum...

Melikem;

Yetmiş sene dudaklarımda ıslanmış tövbelerden geçiyorum. Bu defa hoşça kal tebessümlerine bulaşmış kırık kalplerin çaresizliğine hüküm biçemiyor hâkimler. Aşkın mührünün vurulduğu İstanbul bile savruluyor sitemimden. Hüznün yelelerinde buram buram vuslat kokuyorduk sevdanın tam kavuşmuş hayallerinde. Ne hikmet!..Nuh tufanına tutuluyorum ansızın ve son anda tutunuyorum ikinci hayatımı yeniden verilmesine. Yüreğimin bir ulu peygamberin elini tutmuşluğu var derim bu yüzden. Zeytindalı taşıyan güvercinlerin gagasına doğru tutunduğum hayata, umut olup yeniden doğuyorken...

Melikem;

Özlemeyi bilmeyen kehanetlerin son sözünde yitip gittik, nice gün uyandı hasretin son durağında, nice akşam rabıtaya durdu. Aklımdan geçi giden şaşkınlığıma soruyorum, nerede mesafeleri tüketen sevdamız, nerede her şeye meydan okumalarımız, nerede sabırsız bekleyişlerimiz... Hepsi yitip gitmiş bir sözcüğün hünerinde. Uyuyan nehirlerin, yatmamış şehirlerin ve yazılmamış şiirlerin üstüne hep sevdamızı yazan ben, şimdi eyvallahlı bir cümle kurup çekip gidiyorum bu diyarlardan. Ardımda sararan yaprakların rüzgarla dansını seyrederek bakakalıyorum, diyorum ki yine de akşamların hüznüne hayalin yürür, dolunay büyür gözlerinde bilemezsin umut işte...

Melikem;

Sesinin büyüüne nazar etmeden kimseler, müebbet adanışların hüküm giymiş sevdalarında bakarsın bir sabah gözlerinde uyanır, bir sabah ansızın sızın düşer içime bilemezsin. Sevdanın nöbetine koşarım yalın ayak, yapayalnız, diyorum ya işte yalnızlıklar da birbirine benzer bu yüzden, hepsinde bir yokluk hikayesi... Yapayalnızım diyorum, kaç kere diyorum diye bağırdığımı duy diye... Yalnızlık nedir diye soruyorlar ya, hani ağaçların çırılçıplak kalışı gibi, gökyüzünün mavisiz, denizlerin dalgasız, bulutların yağmursuz oluşu gibi bir şey...

Düşünsene yalnızlık, dünyanın güneşsiz kalışı gibi işte...

Âdem Efiloğlu